

Prt! Holomóc. Páč právě tam jsou nejlepší adventní trhy. A pak taky na tom Krivoklátě. Kam taky jezdíme. Teď jsme ovšem vyrazili právě do Holomóca. Stejně jako vloni jsme si tam dali sraz s Peťou a Janou. Proč se štrachat někam do dále a třebaš autem, když si můžete sednou do Pendolína a v pohodě, bez štrézu se tam nechat dovézt.

Před odjezdem bylo pochopitelně nutno řádně ohařiska ovenčit a tak jsme je vytáhli do polí. A jo, bylo to fajn, jak jsme dva, tak se to pochopitelně zvládá líp. Tu pozornost rozprostřete, protože i Brtník už vzal za svý, že zabývá-li se jeden Tali, tak ten druhý věnuje automaticky pozornost Rumíčkoví. Procházka to sice nebyla v celým rozsahu, ale za tu hodku a něco jsme si to užili dostatečně. V jednu chvíli se sice musel Brtník s Tali dohadovat, zdaliž to bude tak, jak řekl on - tedy se půjde po cestě a nebo zdaliž si madáme bude brouzdat v roští, ale jinak byla přičetná. Šli jsme "Brtníkovu" trasu a tudíž jsme došli na louku za klášterní zdí. A tady, stejně jako na začátku polí, přišly ke slovu balonky. Kdysi dávno bychom si tady mohli balonek tak leda strčit do trenek, to je pravda. Dneska je to rozdíl. Tali si o balonek sama řekne a budto si hrajeme a nebo si ho nosí v kušně a zároveň si zkoume myšodurky.

Při tom zkoumání občas balonek odloží a to je moje chvíle. Nenááápadně se přblížím a pokud se mi to podaří a je hodně zaujatá, balonek ji uzmu a zahrabu do posekaný trávy, která tam leží. Toooo je ovšem prej super zábavička, páč hrabošit se v tom a hledat ten balonek je skvělý. Tvrdí opět dva ze dvou ohařisek. Protože pochopitelně i Rumíčkoví balonek často uzmu a zahraboším. Další supr zábavou prej taky je, když jim dáme sedni, zakryjeme oči a hodíme balonek tak, aby neviděli, kam letí. Při dopadu balonku ovšem musíte hlučet, protože jinak ho okamžitě detekujou podle zvuku kam dopadne. Líтали jsme tam po louce, jak čtyři poděsové a pak jsme zjistili, že už sakra ale musíme šlápnout do pedálů, abychom vyjeli včas. U prvního baráčku na nás sice blafala statná rotvinda, ale stejně jako minule se nechala ukecat, že není nutno hlučet, když nás zná. A my k nim stejně nejdem □. Tak tam pak stála a čučela s roztomilým gezichtem - člověk by si ji úplně vzal s sebou □

Dosvištěli jsme domů, já připravila ohaříkům velmi předčasnou večeři, popadli jsme připravenej batůžek s věcmi na zateplení, páč večír na trhu bude asi pěkná kosa a tradááá, vymajzli jsme na vlak. Už při čekání na nástupišti nám byla slušná ziminka a byli jsme rádi, že jsme se prosíravě vybavili těma dalšíma vrstvama oblečení, který čekalo na svou chvíli v batůžku.

Místenky jsem koupila do tichýho oddílu, kde jsme se pohodlně zavrtali do křesílek a než jsme se pořádně rozkoukali, už jsme byli v pohybu. Je to pohodička. A taky velká rychlost. To si kolikrát fakt nestačíte přečíst ten nápis, kterou stanicí projíždíte - zvlášť, když je ta cedule blízko vlaku. Ale jinak tu rychlost necítíte, nevnímáte. A to ani když si dojdete do baru pro něco k pití. Já tam skočila jen pro kafe. Páč něco k pití na nás čekalo až v Holomóci. ☐ . Kávičku jsem donesla v pohodě, bez vylití a ani tentokrát nebojovala s dveřmi, který se mi úslužně otevíraly samy od sebe. Dvakrát kolem nás prošla elegantní vznosná kolie, která šla se svojí paničkou taky pro kávičku a zpátky. Tichá a klidná, ničeho si nevšímající, ladná. No prostě kolie. Dovedu si živě představit tuhle akci s Taliprtkou ☐ ☐ ☐ . Ale moc radši nechci. Ono i s Rumíčkem, který oblibuje davy lidí a má za to, že jsou tady fšichni lidi kůlivá němu, by to bylo zajímavý. Je teda ale pravda, že si moc nedovedu přestavit, kam bych je jako složila, aby nepřekáželi i když budou v klidu ležet. Dvě hodky frnkly stošedesátikilometrovou rychlostí jako nic, stihla jsem se pokochat úsekem kolem Ústí nad Orlicí a už jsme vystupovali. Ještě před tím ovšem bylo nutno navlíknout na sebe ty další vrstvy oblečení, který čekalo v batohu. K nesmírnému pobavení paní, jenž seděla přes uličku.

Enemže ona nemohla vědít, že hodláme strávit značnou část večera u nich na náměstí, že jo. A moc dobře jsme udělali, že jsme se takhle navlíkli. Na rozdíl od Prahé, zde v Holomóci kapek přituhlo. Ne nějak výrazně, ale ziminka byla a jak je to na tej rovince, tak tam kurnik slušně pofukovalo. Což bylo mnohem horší, než ten mráz samotnej. Hópli jsme do tramvaje (sem chtěla napsat, že jsme jeli šalinó, ale to tady asi nebude platit ☐), popojeli k náměstí a..... huf, člověk by neřekl, že to už je rok, co jsme tu byli. No a stejně jako loni jsme hnedle zamířili ke stánku, kde mají výborný bramboráky. Jsou obří, jak kolo od vozu, pěkně buclatý a vy-ni-ka-jí-cí. A zasytí tak, že se pak nemusíte bát za ním poslat několik mnoho výborných punčíků, které tady mají. A v každým stánku úplně jiný. Nejdřív ovšem bylo nutno se shledat s Bohumínskou částí výpravy. Ale se blbě smskuje, když máte v ruce obří bramobrák a ruce vám omrzají z toho ledovýho větěrku. No a navíc - jsme si už nepamatovali, kdeže je tak ta restaurace, kde jsme minule seděli a kde na nás Peťa ted' s mamkou Janou a kamarádkou Renčou čekaly. Mno, tak jsme se po nějaký době sešly u sloupu. Morovýho. A poté se vydali - ještě než zahájíme spanilou jízdu mezi stánkama ☐ k Renčinu autu, kde..... spinkala půlroční drátosrstá vižlí holčička. Ňuňůů bylááá, miminkoo rozespálý, "malinký", něžný, kontaktní a fousatý ☐ (a teeeploučký, jak si to tam zafunělo) . Drátáčků je málo a ščenátko jsem ešče nikdá neviděla. Kája byla vážně sladká. Rozloučili jsme se fšící, popřáli si hezký svátky a my se pak vydali za tím punčem. A že tady

ho mají výborný.

Peťa zahájila tím, co loni nestihla - dala si Irčana . Na mě to bylo bylo moc kách, takhle ze začátku, tak jsme zašli s Brtníkem na Norimberský. Pak došlo na madáme Pompadúr, pak byl francouzský punčík, pak višňový, potom ešče taky borůfkový a i na medovinu došlo. Tentokrát jsme moc nepostávali, protože vážně foukalo a bylo lepší být v pohybu. Pokud! Jste nevyhmátli třeba správný prostor mezi dvěma stánky. Sice uzoulinký, tak na jednoho člověka, ale když jsme se tam našťosovali za sebou, tak to šlo ☐☐ . Já jsem "smutně" koukala, jak si holky kupovaly frgále. Tyhle koláče zbožňuju, jsou vynikající, leč..... už tak jsem nakynula víc, než zdrávo, teď budou ty vánočky.... ty punče, to se taky musí spočítat, že jo. Tak jsem si to odřekla, ale.....srdéčko a hlavně teda chuťový buňky plakaly ☐ . Brtník zdatně poutal pozornost svýma odhalenýma haxnama, který supr korespondovaly se zbytkem jeho zateplenýho oblečení :D. Vůbec nechápu, že necípnul na zimu. Za ty roky jsem zvyklá, a logicky neřeším, že je v kraťasech, nepřijde mi to už divný na sněhu nebo tak, ale tentokrát - asi že je člověk zhejčkanej tím teplým podzimem, mě ta zima a studenej vítr dost braly. A tak mi přišlo úplně neskutečný, stejně jako cizím lidem, že se tam promenuje v těch svejch kraťasech. Ešče, že ten výbornej punčík zahřejval. Kochala jsem se nasvíceným stromečkem, oblečeným do jednoduchých "šatiček" a krásou zdejší atmosféry.

Je tady fakt útulno. Kdyby zatopili nějak, bylo by ešče útulnějš ☐ Ofšem co mě opět dostalo, to musím, to musím!! To jsou zdejší záchody. Žádná smrdutá tojtojka!! Prt. pěkně buňka jako domeček, v něm normoš několik kójí - KDE SE TOPÍÍÍÍÍ! A plus si ruce umejete ne teplou, ale vroucí vodou!! Páč tam jim fakt teče i horká. Lůůkcůs. No, tak jsme si to několikrát prošli sem a tam a aby nebylo kynologických zážitků málo, tak jsme ve spodní části náměstí potkali nádhernýho, ale opradu nádhernýho barzoje. Dovoz přímo z Ruska. To nebyl pes, to byl carevič! Krásný stvoření s typickou ruskou hrdou chrtí povahou. Heboučkej jak obláček, v krémový barvě. Fšící jsme se nad ním rozplývali. Barzojové byli jednu dobou součástí mýho dospívání, protože spolužák a kamarád - resp. jeho rodiče vlastnili dva pravý ruský barzoje. Od té doby, co jim je otrávil, jsem to štěstí potkat naživo tohodle šlechtice neměla. Tak jsem si to musela kapek užít. Brtník ho viděl v živým podání poprvé a stejně jako u vlkodava kdysi, byl překvapen, že to není žádný zplacatelý chudáček, ale kus psa. Aby ne, je to lovec, nemůže to být nějakěj chcípáček. Hmm, to byl psí bonbónek takovej.

Uteklo to jako voda a holky už musely pospíchat na vlak. No, kdyby věděly, že se vlak opozdí

o takovou dobu, pospíchat nemusely. My si ještě zašli do restaurace, protože nám to jelo o dost později. Brtník do sebe nacpal pizzu, já se spokojila jen s výbornou polívkou. Víc, jsem do sebe dostat nemohla. Bramborák stále ještě zabíral dostatek prostoru ☐ . Mají je tam vážně obří. Pak jsme ještě došli koupit nějakou tu maličkost, prošli jsme to a zamířili na tramvaj. Minule to tam měli nějaký podivuhodný, takže i když jsme nastoupili do sedmičky, kterou jsme taky od nádraží přijeli, tak na zpáteční cestě ta milá sedmička udála pápáá a jela někam úplně jinam. Takže jsme sice naštěstí vystoupili včas, ale museli letět na to nádraží pěšky. Proto jsem se teď všech kolem, co byli v dosahu ptala, jestli TAHLE!!! tramvaj nás doveze na nádraží. Ne kecám, všech ne. Jen toho jednoho kluka, ale i tak jsem působila jako idiot, protože vedle mne byl obří displej, na kterém se skvěl název zastávky - Hlavní nádraží ☐ ☐ ☐ ☐ . No nic no, aspoň se Brtník bavil, že jo? ☐

I na nás čekalo zpoždění, což tak nějak u ČD nepřekvapí, ale měli jsme jen 15 minut a s nima taky dorazili nakonec i do Prahy. Zatímco holky cestou nabraly další minuty a dojely s hodinovým zpožděním. Ale i tak byly pochopitelně doma dřív než my. My prosvištěli Šervůdem a někdo mě má nahoře fakt rád, protože tou dobou už foukalo i v Prahy a tak jsem byla ráda, že ta devítka přijela hned, jak jsme došli na zastávku. Doma proběhlo bouřlivé vítání a my okamžitě vytáhli ohaříky ven k dostatečnému vyvenčení. Doma jsme si ještě chvíli sedli, Brtník si dal pivíčko, já bublinky a nechali jsme doznít zážitky z výletu. Fajn to bylo.

P.S. Brtník přišel s nápadem, že příští rok uspořádáme Adventní trhy v Holomóci u nás v obýváku, páč tam je teplejš ☐ ☐ ☐